

et udtrykkeligt Forbehold kan reservere sig Eneretten til Gengivelse af enkelte Artikler i Aviser eller Tidsskrifter. I Landstingets Forslag var Adgangen hertil indskrænket til Artikler af videnskabelig eller digterisk Karakter; nu er den udstrakt til, hvad jeg vilde kalde almindelige Avisartikler. Denne Udvidelse af Pressens Ret kan jeg ikke have noget mod, den er i Principet rigtig, men jeg tror rigtignok ikke, at Pressen kan komme til i meget stort Omfang at gøre Brug deraf, uden at ramme sin egen Virksomhed under de polemiske Debatter, der altid føres mellem Blade af forskellig Anskuelse. Jeg indser ikke, hvorledes en saadan Polemik kan føres, hvis man i meget stort Omfang giver sig til at tage Forbehold med Hensyn til Gengivelse af Artikler. Men den højtærede Minister udtalte jo, at det var Presseræpræsentanterne selv, der havde ønsket Bestemmelsen, og fra et almindeligt Synspunkt kan jeg ikke have noget mod den at indvende.

I § 27 er der foretaget Forandring i en Regel, som ikke vedrører Forholdet mellem Kunstneren og en mulig Efterligner, men Forholdet mellem Kunstneren og en anden Person, som kan have en med hans jævnsides løbende Interesse i, at der overhovedet ikke finder Gengivelse Sted. Jeg sigter herved til Bestemmelsen om Portrætter og Portrætbuster. Den Redaktion, som denne uden for Øjemedet for Lovforslaget liggende Bestemmelse har faaet, tror jeg er rigtig. Jeg tror ikke, der kan indvendes noget, i alt Fald ikke noget væsentligt, mod den. Derimod er jeg ganske vist ikke uden Betænkkelighed ved det af Ministeren berørte Punktum i § 31, hvorefter Pressen bliver stillet frit med Hensyn til Afbildninger af enkelte Kunstværker bestemte til Optagelse i Redegørelser for Begivenheder af mere almindelig Interesse. Det betænkkelige er her, at der er brugt meget almindelige og vage Udtryk. Grunden til, at jeg tror, at Bestemmelsen ikke vil medføre nogen virkelig Fare for Kunstnerne — og der er jo heller ingen Indsigelse kommen fra dem — er, at de Gengivelser af denne Art, der findes i Aviser, tåbe deres Aktualitet lige saa hurtig som Aviserne selv. De gemmes ikke, de tilfredsstillende Øjeblikkets Interesse og naa ikke udover den; og det er derpaa Kunstnerne maa gøre Regning.

Den sidste Ændring, den, som jeg er mindst glad ved, er den, som findes i § 36. Der er nemlig kommen en Tilføjelse til

det, som Landstinget vedtog i Samlingen 1894—95, hvilken formelt synes at medføre, at vi ikke ville komme synderligt videre ved Vedtagelsen af dette Lovforslag, end vi ere allerede nu. Det hedder nemlig med Hensyn til Indtrædelsen i Bernerkonventionen — efter at det først er bestemt, at Kongen har Ret til at indgaa Konventioner om Gensidighed og til i Almindelighed at gøre det ved Anordning — „Dog kan Overenskomst om Gensidighed ikke uden Rigsdagens Samtykke afsluttes, for saa vidt den medfører pekuniær Forpligtelse for den danske Stat“. Jeg har ikke haft Lejlighed til at se Bernerkonventionens Bestemmelse, men jeg tvivler ikke om, at den for Danmark vil medføre nogle, ganske vist kvantitativt meget lidet betydende, Forpligtelser. Der er jo et internationalt Fællesbureau i Bern for disse Anliggender, og til dette maa enhver Stat, som indtræder i Konventionen, sandsynligvis betale. Denne Bestemmelse vil altsaa kunne medføre, at Danmark, selv efter at dette Forslag er vedtaget, ikke kan tiltræde Bernerkonventionen uden en ny Rigsdagsbeslutning. Det kunde jo tænkes at blive en Anstødssten for Sagen. Det er omtrent den samme Vej, som Norge er gaaet. I 1893—94 vedtog man der en Lov, som i alt væsentligt svarer til det foreliggende Lovforslag. Man ventede saa af Hensyn til Danmark 3 Aar med at tiltræde Unionen, og først ved en ny Beslutning af Stortinget gik man uden Hensyn til Danmark ind i den. Der kræves altsaa to Skridt, først Vedtagelsen af Loven, og saa Beslutningen om at tiltræde Konventionen, idet Tiltrædelsen medfører finansielle Forpligtelser. Den Hindring, som derved kan fremkomme for Sagens Gennemførelse, betragter jeg dog kun som tilsyneladende. Bestemmelsen er jo ikke først sat ind og vedtaget af Folketinget, men den stod i den højtærede Ministers Forslag, saaledes som det blev fremsat, og dernæst kan der jo ikke være Tvivl om, at den højtærede Minister ifølge de Udtalelser, som vi nu hørte, og ifølge de Bemærkninger, som ledsage Forslaget, for sit Vedkommende er fuldstændig paa det rene med, at det er Tiltrædelsen af Bernerkonventionen, som er Hovedøjemedet med Loven. Jeg føler mig fuldstændig beroliget ved, at den højtærede Minister ikke i denne Bestemmelse vil se en virkelig Hindring for at føre Sagen til det Maal, han har sat sig. Og naar jeg ser Sagen fra den Side, betragter jeg det mere som en Hen-